

บทที่ 6

บทสรุป

งานวิจัย เรื่อง วิเคราะห์บทเพลงนมัสการในคริสตจักรแห่งนิมิตพิษณุโลก เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้ข้อมูลทางวิชาการจากตำรา วารสาร สิ่งตีพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ร่วมกับข้อมูลจากการเก็บข้อมูลภาคสนาม ซึ่งงานวิจัยนี้ได้ดำเนินมาเป็นลำดับตามรูปแบบวิธีดำเนินการวิจัยที่ผู้วิจัยได้วางไว้ โดยสามารถจัดทำบทสรุปของงานวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงนมัสการ
2. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบทางดนตรีของบทเพลงนมัสการ

สรุปผลการวิจัย

1. สรุปผลการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงนมัสการ
- 1.1 ที่มาของบทเพลง

ที่มาของบทเพลงนมัสการที่คริสตจักรแห่งนิมิตพิษณุโลกได้ทำการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และได้ถูกนำมาใช้ร้องในการประชุมนมัสการแล้ว ซึ่งเป็นบทเพลงนมัสการที่ผู้วิจัยได้นำมาทำการวิเคราะห์นั้น สามารถสรุปที่มาของบทเพลงเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 29 สรุปที่มาของบทเพลงนมัสการ

ที่มาของบทเพลง			
บทเพลง	วงดนตรี	ประเทศ	ผู้ประพันธ์
Beautiful Saviour	Planetshakers	ออสเตรเลีย	Henry Seeley
Get Up	Planetshakers	ออสเตรเลีย	Joth Hunt และ Andy Harrison
Healer	Hillsong	ออสเตรเลีย	Michael Guglielmucci
Salvation Is Here	Hillsong UNITED	ออสเตรเลีย	Joel Houston
Still	Hillsong	ออสเตรเลีย	Reuben Morgan
The Time Has Come	Hillsong UNITED	ออสเตรเลีย	Joel Houston
You Are	Planetshakers	ออสเตรเลีย	Michael Guglielmucci

1.2 ความหมายของบทเพลง

1.2.1 Beautiful Saviour เป็นบทเพลงที่บรรยายถึงความเชื่อของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ได้แก่ การที่พระเยซูเป็นผู้มีความชอบธรรมบริสุทธิ์ปราศจากบาป แต่ทรงยอมตายเพื่อการเป็นไถ่บาป ช่วยให้นักบิชอปรอดจากการตกนรก เหตุนี้เอง คริสเตียนจึงรักพระเยซูคริสต์ โดยแสดงออกถึงความรักนั้น ด้วยการร้องบทเพลงนมัสการ สรรเสริญ ยกย่องพระเยซูเป็นพระราชายุ่งใหญ่ และให้เกียรติชื่อพระเยซูว่าเป็นชื่อที่อยู่สูงกว่าชื่อของมนุษย์ทั้งปวง

1.2.2 Get Up เป็นบทเพลงที่บรรยายถึงการร้องบทเพลงนมัสการพระเจ้าด้วยความสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งเนื้อเพลงยังได้กล่าวว่าการร้องบทเพลงนมัสการเป็นการตอบแทนความรักที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์อีกด้วย และยังไปกว่านั้น ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า คริสเตียนจึงยินดีที่จะทุ่มเท เสียสละตัวเองในการทำสิ่งที่ดี เพราะเชื่อว่าการทำสิ่งที่ดีเหล่านั้น เป็นการทำให้ถวายให้แด่พระเจ้า

1.2.3 Healer เป็นบทเพลงที่บรรยายว่าคริสเตียนมีความเชื่อและความไว้วางใจในพระเจ้า และเชื่อในความรักของพระเยซูคริสต์ เพราะพระเยซูได้แสดงออกถึงความรักนั้น ด้วยการยินดีรับโทษแทนมนุษย์ผ่านการตายไถ่บาปบนไม้กางเขน เพื่อเป็นที่คุ้มภัย ปกป้องมนุษย์จากการตกนรก นอกจากนี้ บทเพลงยังบรรยายถึงความเชื่อในการอธิษฐาน กล่าวคือ คริสเตียนเชื่อว่าการอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยลงท้ายคำอธิษฐานว่า "ในพระนามพระเยซูคริสต์ เอเมน" จะทำให้คำอธิษฐานนั้นเกิดขึ้นจริง เนื่องจาก ในความเชื่อของคริสเตียนนั้น พระเจ้าสามารถกระทำได้ทุกสิ่ง แม้แต่สิ่งที่ไม่เป็นธรรมชาติ เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดเลยที่พระเจ้าจะทำได้

1.2.4 Salvation Is Here เป็นบทเพลงที่บรรยายถึงความศรัทธาที่คริสเตียนมีต่อพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่อยู่สูงกว่าสวรรค์ พระเจ้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่และยังทรงพระชนม์อยู่ ไม่ใช่พระเจ้าที่ตายไปแล้ว มากยิ่งกว่านั้น พระเจ้าได้ประทับอยู่ภายในชีวิตของคริสเตียน และพระเจ้าเป็นผู้นำมาซึ่งอิสรภาพผ่านการไถ่บาป ดังนั้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น คริสเตียนจึงวางใจในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์ และไม่รู้ลี้กวิตกกังวล อีกทั้งยังคงสามารถร้องบทเพลงนมัสการพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดีได้ เพราะรู้ว่าในท้ายที่สุด พระเจ้าจะเป็นผู้ประทานชัยชนะต่อปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญ และพระองค์จะทำให้เกิดสิ่งดี ๆ ขึ้นในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

1.2.5 Still เป็นบทเพลงที่บรรยายภาพของพายุฝนฟ้าคะนอง ซึ่งเป็นภาพเปรียบเทียบของปัญหาที่ต้องพบเจอในชีวิต ซึ่งคริสเตียนสามารถเผชิญปัญหาเหล่านั้นได้อย่างมั่นคงและดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างสงบ ไม่มีความกระวนกระวาย เพราะรู้ว่าเมื่อได้อธิษฐานมอบภาระปัญหาต่าง ๆ ไว้กับพระเจ้าด้วยความเชื่อและไว้วางใจในพระองค์แล้ว พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักจะเป็นผู้จัดการกับปัญหาเหล่านั้นด้วยพระองค์เอง

1.2.6 The Time Has Come เป็นบทเพลงที่บรรยายถึงการมอบถวายให้แก่พระเจ้า ซึ่งการมอบถวายเป็นดังกล่าวนั้นไม่ใช่เพียงแต่การมอบบทเพลงนมัสการสรรเสริญพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นการมอบถวายชีวิต กล่าวคือ เป็นการอุทิศชีวิตทั้งชีวิตเพื่อการทำสิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จ

1.2.7 You Are เป็นบทเพลงที่บรรยายถึงการยกย่องสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระราชาที่ยิ่งใหญ่กว่าพระราชาทั้งปวง และเป็นเจ้านายที่ยิ่งใหญ่กว่าเจ้านายทั้งปวง โดยที่ไม่มีเจ้านายและราชาใด ๆ มาเทียบเทียมได้ และยังคงยกย่องสรรเสริญพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ และทรงเป็นพระบุตร ซึ่งเป็นพระเจ้าหนึ่งในสามพระภาคของตรีเอกานุภาพอีกด้วย นอกจากนี้ เนื้อหาของบทเพลงยังกล่าวว่าเมื่อคริสเตียนอธิษฐานต่อพระเจ้าในเวลาที่พบเจออุปสรรคต่าง ๆ พระเจ้าจะเป็นผู้ประทานประทานทางออกในปัญหาเหล่านั้น

1.3 พระคัมภีร์อ้างอิง (Scripture Reference)

1.3.1 Beautiful Saviour พบพระคัมภีร์อ้างอิงหนึ่งข้อ คือ พระธรรมฟีลิปปี บทที่ 2 ข้อที่ 8-9 โดยข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวมีการกล่าวถึงพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ทรงยอมลงถ่อมตัวมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และยอมถูกตรึงตรึงพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้า (ในที่นี้ คือ พระบิดา) จึงยกย่องพระเยซู และให้ชื่อของพระองค์เป็นชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าชื่อทั้งปวง ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงได้เป็นอย่างดี

1.3.2 Get Up พบพระคัมภีร์อ้างอิงสองข้อ คือ พระธรรมสดุดี บทที่ 30 ข้อที่ 4 และพระธรรมเยเรมีห์ บทที่ 31 ข้อที่ 7 ซึ่งเมื่อพิจารณาพระคัมภีร์อ้างอิงทั้งสองข้อพบว่ามีลักษณะเป็นคำสั่ง เนื่องจากมีการใช้คำว่า “จง” โดยพระธรรมสดุดี บทที่ 30 ข้อที่ 4 เป็นคำสั่งถึง “ธรรมิกชน” และพระธรรมเยเรมีห์ บทที่ 31 ข้อที่ 7 เป็นคำสั่งถึง “ประชากรของพระองค์” ซึ่งทั้งสองคำมีความหมายถึงผู้ที่ถูกพระเจ้าไถ่และได้รับความรอดแล้ว ซึ่งก็คือคริสเตียนนั่นเอง ดังนั้น ด้วยความลึกลับในพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงไถ่ให้เป็นอิสระจากบาปและทรงช่วยให้ไม่ต้องตกนรก คริสเตียนจึงรักพระเจ้าและยินดีที่จะเชื่อฟังด้วยการร้องเพลงสรรเสริญอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

1.3.3 Healer พบพระคัมภีร์อ้างอิงสองข้อ คือ พระธรรมสดุดี บทที่ 30 ข้อที่ 2-3 และพระธรรมโรม บทที่ 3 ข้อที่ 24-25 จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง Healer พบว่าส่วนใหญ่เป็นการกล่าวถึงการไถ่บาปและความรอด ด้วยเหตุนี้เอง พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งสองข้อจึงมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงเป็นอย่างมาก กล่าวคือ คำว่า “แดนผู้ตาย” ในพระธรรมสดุดี บทที่ 30 ข้อที่ 2-3 มีความหมายถึง “นรก” ดังนั้นประโยคที่กล่าวว่า “พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต จึงไม่ต้องลงไปสู่ปากแดน” จึงหมายถึงการที่พระเจ้าช่วยกู้วิญญาณจิตของมนุษย์ให้รอดจากนรกนั่นเอง ส่วนพระธรรมโรม บทที่ 3 ข้อที่ 24-25 นั้น เป็นการกล่าวถึงการไถ่บาปว่าพระเจ้าเป็นผู้ไถ่บาปให้แก่มนุษย์โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ และพระองค์ไม่ได้เรียกร้องอะไรจากมนุษย์เลยแม้แต่น้อย แต่มนุษย์ต้องเชื่อในการไถ่นั้น จึงจะถือว่าได้รับการไถ่โดยสมบูรณ์

1.3.4 Salvation Is Here พบพระคัมภีร์อ้างอิงสี่ข้อ คือ พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 7 ข้อที่ 21 พระธรรม 2 ซามูเอล บทที่ 7 ข้อที่ 28 พระธรรมสดุดี บทที่ 27 ข้อที่ 3 และพระธรรมสดุดี บทที่ 143 ข้อที่ 10 จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลง Salvation Is Here พบว่าเนื้อหาของบทเพลงกล่าวถึงการไว้วางใจพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ในยามที่ต้องเผชิญกับปัญหาและให้ดำเนินชีวิตด้วยความดีงาม โดยมีความเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงประทับอยู่ในชีวิตของคริสเตียนจะเป็นผู้ประทานสิ่งดีให้เกิดขึ้น ซึ่งพระคัมภีร์อ้างอิงแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงในแต่ละส่วน กล่าวคือ พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 7 ข้อที่ 21 และพระธรรมสดุดี บทที่ 27 ข้อที่ 3 เป็นพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการมีความหวังและไว้วางใจพระเจ้า โดยให้คริสเตียนละทิ้งความรู้สึกวิตกกังวลทั้งสิ้น แม้กำลังอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากก็ตาม พระธรรม 2 ซามูเอล บทที่ 7 ข้อที่ 28 กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้สิ่งที่ดีเกิดขึ้นกับคริสเตียน ซึ่งถือ

ว่าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ส่วนพระธรรมสดุดี บทที่ 143 ข้อที่ 10 กล่าวถึงการที่คริสเตียนต้องการดำเนินชีวิตด้วยความดีงามตามที่พระเจ้าประสงค์ เพื่อพระองค์จะทรงนำชีวิตของคริสเตียนไปในทางที่ถูกต้อง

1.3.5 Still พบพระคัมภีร์อ้างอิงสี่ข้อ คือ พระธรรมสดุดี บทที่ 27 ข้อที่ 5 พระธรรมสดุดี บทที่ 46 ข้อที่ 1-3 พระธรรมสดุดี บทที่ 46 ข้อที่ 10-11 และพระธรรมสดุดี บทที่ 57 ข้อที่ 1 ซึ่งพระคัมภีร์ทุกข้อที่ได้นำมาเป็นพระคัมภีร์อ้างอิงนั้นมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากการกล่าวถึงการที่พระเจ้าช่วยกู้คริสเตียนให้พ้นจากภัยอันตรายและความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ โดยพระธรรมสดุดี บทที่ 27 ข้อที่ 5 กล่าวถึงการที่พระเจ้าได้ทรงให้คริสเตียนอยู่ในที่กำบังของพระองค์ ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงจนไม่มีอันตรายใดจะเข้าไปถึงได้ พระธรรมสดุดี บทที่ 46 ข้อที่ 1-3 กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัย เป็นกำลังของคริสเตียน และเป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่เสมอ ดังนั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม คริสเตียนจึงไม่มีความวิตกกังวล พระธรรมสดุดี บทที่ 46 ข้อที่ 10-11 เป็นคำตรัสของพระเจ้าว่าให้คริสเตียนมีความสงบและไม่ต้องวิตกกังวลกับปัญหาใด ๆ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและเป็นที่ยึดเหนี่ยว พระธรรมสดุดี บทที่ 57 ข้อที่ 1 กล่าวว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตากรุณา ซึ่งพระองค์จะเป็นผู้ปกป้องคริสเตียนจนกว่าปัญหาต่าง ๆ จะผ่านพ้นไป

1.3.6 The Time Has Come พบพระคัมภีร์อ้างอิงหนึ่งข้อ คือ พระธรรมโรม บทที่ 12 ข้อที่ 1 ซึ่งเนื้อหาโดยส่วนใหญ่ของบทเพลง The Time Has Come นั้น เป็นการกล่าวถึงการที่คริสเตียนได้อุทิศตนเองแด่พระเจ้า เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่ได้ทรงประทานความรอดให้แก่มนุษย์ ซึ่งสอดคล้องเป็นอย่างมากกับพระธรรมโรม บทที่ 12 ข้อที่ 1 ที่เรียกร้องให้คริสเตียนมอบมอบถวายชีวิตของตนเองเป็นเสมือนเครื่องบูชาที่มีชีวิต ซึ่งหมายถึงการยอมมอบถวายการดำเนินชีวิตในแต่ละวันให้เป็นของพระเจ้า กล่าวคือ เป็นการดำเนินชีวิตเพื่อทำความดีให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้านั่นเอง

1.3.7 You Are พบพระคัมภีร์อ้างอิงสามข้อ คือ พระธรรมสดุดี บทที่ 86 ข้อที่ 12 พระธรรม 1 ทิโมธี บทที่ 6 ข้อที่ 15 และพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 1 ข้อที่ 5 โดยพระคัมภีร์อ้างอิงในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงในแต่ละส่วน กล่าวคือ พระธรรมสดุดี บทที่ 86 ข้อที่ 12 ที่กล่าวว่าคริสเตียนยอมรับพระเจ้าเป็นพระเจ้าของตนเอง และจะสรรเสริญเทิดทูนพระเจ้าตลอดไป มีความสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงที่บรรยายเกี่ยวกับการยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในท่อน Verse I ส่วนพระธรรม 1 ทิโมธี บทที่ 6 ข้อที่ 15 บรรยายถึงพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเทพเจ้า

ทั้งปวง ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเพลงในท่อน Pre-Chorus และท่อน Chorus ที่กล่าวถึงการที่พระเจ้าทรงเป็นพระราชาและเป็นเจ้านายที่ยิ่งใหญ่กว่าพระราชาและเจ้านายทั้งปวง พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 1 ข้อที่ 5 กล่าวถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระราชาเหนือพระราชาทั้งปวงในโลก และความเป็นพระผู้ไถ่ของพระองค์ที่ได้ไถ่บาปให้แก่มวลมนุษย์ ซึ่งมีความสอดคล้องกับเนื้อหาตอนท้ายของท่อน Chorus ที่กล่าวว่า “พระเยซูจอมราชาพระผู้ไถ่”

1.4 การวิเคราะห์ในเชิงศาสนศาสตร์ (Hymn and Theology)

การวิเคราะห์บทเพลงนมัสการทั้ง 7 บทเพลงในเชิงศาสนศาสตร์ พบว่าสะท้อนความเชื่อของคริสเตียนใน 8 ประเด็น ได้แก่ ตริเอกานุภาพ พระภาคพระบิดา, ตริเอกานุภาพพระภาคพระบุตร, ตริเอกานุภาพ พระภาคพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระลักษณะของพระเจ้า, การไถ่บาป, ความรอด, การอธิษฐาน และการอุทิศตน ซึ่งสามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 30 สรุปการวิเคราะห์ในเชิงศาสนศาสตร์ของบทเพลงนมัสการ

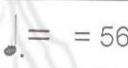

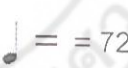

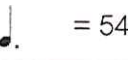
บทเพลง	ประเด็นในเชิงศาสนศาสตร์							
	ตริเอกานุภาพ			พระลักษณะของพระเจ้า	การไถ่บาป	ความรอด	การอธิษฐาน	การอุทิศตน
	พระบิดา	พระบุตร	พระวิญญาณบริสุทธิ์					
Beautiful Saviour		✓		✓	✓	✓		
Get Up				✓	✓			✓
Healer	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
Salvation Is Here			✓	✓	✓			
Still	✓			✓		✓	✓	
The Time Has Come				✓		✓		✓
You Are		✓		✓	✓	✓	✓	

2. สรุปผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางดนตรีของบทเพลงนมัสการ

2.1 ลักษณะทางดนตรีโดยทั่วไป

ลักษณะทางดนตรีโดยทั่วไป ได้แก่ บันไดเสียง (Scale) เครื่องหมายประจำบันไดเสียง (Key Signature) อัตราความเร็ว (Tempo) อัตราจังหวะ (Meter) และเครื่องหมายประจำจังหวะ (Time Signature) ของบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 31 สรุปลักษณะทางดนตรีโดยทั่วไปของบทเพลงนมัสการ

บทเพลง	ลักษณะทางดนตรีโดยทั่วไป				
	บันไดเสียง	เครื่องหมายประจำบันไดเสียง	อัตราความเร็ว	อัตราจังหวะ	เครื่องหมายประจำจังหวะ
Beautiful Saviour	A เมเจอร์			สองผสม	6/8
Get Up	B เมเจอร์			สี่ ธรรมดา	4/4
Healer	A เมเจอร์			สี่ ธรรมดา	4/4
Salvation Is Here	B เมเจอร์			สี่ ธรรมดา	4/4
Still	C เมเจอร์			สี่ ธรรมดา	4/4
The Time Has Come	A เมเจอร์			สี่ ธรรมดา	4/4
You Are	D เมเจอร์			สองผสม	6/8

2.2 วิเคราะห์โครงสร้างบทเพลง (Song Structure)

ชนิดของท่อนเพลงที่พบในบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ มีทั้งหมด 5 ชนิด ได้แก่ Verse, Pre-Chorus, Chorus, Bridge และ Outro ซึ่งบทเพลงนมัสการแต่ละบทเพลงมีการใช้ชนิดของท่อนเพลงที่แตกต่างกัน โดยสามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 32 สรุปชนิดของท่อนเพลงที่พบในบทเพลงนมัสการ

บทเพลง	ชนิดของท่อนเพลง				
	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge	Outro
Beautiful Saviour	✓	✓	✓	✓	✓
Get Up	✓	✓	✓	✓	
Healer	✓	✓	✓	✓	✓
Salvation Is Here	✓		✓	✓	
Still	✓		✓		✓
The Time Has Come	✓	✓	✓	✓	✓
You Are	✓	✓	✓		

โครงสร้างของบทเพลงนมัสการ เกิดจากการนำท่อนเพลงชนิดต่าง ๆ มาเรียงต่อกัน โดยจำนวนท่อนเพลงและแผนผังโครงสร้างของบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 33 สรุปโครงสร้างของบทเพลงนมัสการ

บทเพลง	จำนวนท่อน	โครงสร้างบทเพลง	
		แผนผังโครงสร้างบทเพลง	
Beautiful Saviour	10	<pre> graph LR V1[Verse] --- PC1[Pre-Chorus] --- C1[Chorus] --- V2[Verse] --- PC2[Pre-Chorus] --- C2[Chorus] C2 --- B[Bridge] --- C3[Chorus] --- C4[Chorus] --- O[Outro] </pre>	

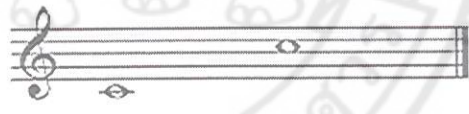

ตาราง 33 (ต่อ)

โครงสร้างบทเพลง		
บทเพลง	จำนวนท่อน	แผนผังโครงสร้างบทเพลง
Healer	10	
Salvation Is Here	10	
Still	11	
The Time Has Come	11	
You Are	8	

2.3 วิเคราะห์ทำนอง

2.3.1 ช่วงเสียง (Range) ของบทเพลงนมัสการ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์โน้ตที่มีระดับเสียงต่ำสุดและโน้ตที่มีระดับเสียงสูงสุดของแต่ละบทเพลง สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 34 สรุปช่วงเสียงของบทเพลงนมัสการ

ช่วงเสียง		
บทเพลง	โน้ตระดับเสียงต่ำสุด - โน้ตระดับเสียงสูงสุด	ระยะเสียง
Beautiful Saviour		คู่ 12 เพอร์เฟค
Get Up		คู่ 10 ไมเนอร์
Healer		คู่ 10 ไมเนอร์
Salvation Is Here		คู่ 10 ไมเนอร์
Still		คู่ 8 เพอร์เฟค
The Time Has Come		คู่ 9 เมเจอร์
You Are		คู่ 8 เพอร์เฟค

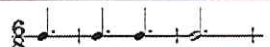

2.3.2 การเคลื่อนที่ของทำนอง (Melodic Motion) มี 3 รูปแบบ ได้แก่ การเคลื่อนที่ของทำนองแบบซ้ำเสียง การเคลื่อนที่ของทำนองแบบตามขั้น และการเคลื่อนที่ของทำนองแบบข้ามขั้น ซึ่งจำนวนครั้งของการเคลื่อนที่ของทำนองในรูปแบบต่าง ๆ ที่พบในบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 35 สรุปรูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองของบทเพลงนมัสการ

บทเพลง	รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนอง		
	แบบซ้ำเสียง	แบบตามชั้น	แบบข้ามชั้น
Beautiful Saviour	26	111	49
Get Up	83	57	36
Healer	38	146	41
Salvation Is Here	35	77	49
Still	24	28	30
The Time Has Come	38	97	66
You Are	29	112	52

2.3.2 กระสวนจังหวะ (Rhythmic Pattern) ของบทเพลงนมัสการที่พบในแต่ละท่อนเพลงของแต่ละบทเพลง สามารถสรุปเป็นตารางได้ ดังต่อไปนี้

ตาราง 36 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง Beautiful Saviour

Beautiful Saviour						
รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge	Outro
1		✓				
2		✓			✓	
3		✓		✓	✓	
4		✓				
5		✓				
6			✓			
7			✓			
8			✓			
9				✓		

ตาราง 36 (ต่อ)

Beautiful Saviour						
รูปแบบที่	กระบวนจังหวะ	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge	Outro
10				✓		
11				✓		
12				✓		
13					✓	
14					✓	
15						✓
16						✓
17						✓

ตาราง 37 สรุปรูปแบบกระบวนจังหวะของบทเพลง Get Up

Get Up					
รูปแบบที่	กระบวนจังหวะ	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge
1		✓			
2		✓			
3			✓		
4			✓	✓	
5			✓		
6				✓	
7				✓	
8				✓	
9				✓	
10					✓

ตาราง 37 (ต่อ)

Get Up					
รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge
11					✓
12					✓
13					✓

ตาราง 38 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง Healer

Healer						
รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge	Outro
1		✓				
2		✓				
3		✓				
4		✓				
5			✓			
6				✓		
7				✓		
8				✓		
9				✓		✓
10				✓		✓
11					✓	
12					✓	
13					✓	

ตาราง 39 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง Salvation Is Here

		Salvation Is Here			
รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Verse		Chorus	Bridge
		Verse I	Verse II		
1		✓	✓		
2		✓	✓		
3		✓	✓		
4		✓			
5			✓		
6			✓		
7				✓	
8				✓	
9				✓	
10				✓	
11					✓
12					✓
13					✓
14					✓

ตาราง 40 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง Still

รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Still			
		Verse		Chorus	Outro
		Verse I	Verse II		
1		✓	✓		
2		✓	✓		
3		✓	✓		
4				✓	
5				✓	✓
6				✓	✓
7			✓		

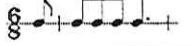
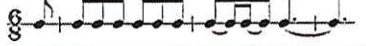
ตาราง 41 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง The Time Has Come

รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	The Time Has Come				
		Verse	Pre-Chorus	Chorus	Bridge	Outro
1		✓				
2		✓				
3		✓				
4		✓				
5			✓			
6			✓			
7			✓	✓		✓
8				✓		
9				✓		
10				✓		✓

ตาราง 41 (ต่อ)

The Time Has Come						
รูปแบบ ทริ	กระสวนจังหวะ	Verse	Pre- Chorus	Chorus	Bridge	Outro
11				✓		
12					✓	
13					✓	
14					✓	

ตาราง 42 สรุปรูปแบบกระสวนจังหวะของบทเพลง You Are

You Are					
รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	Verse		Pre-Chorus	Chorus
		Verse I	Verse II		
1		✓	✓		
2		✓	✓		
3		✓	✓		
4		✓	✓	✓	
5		✓	✓		
6		✓	✓		
7		✓			
8				✓	
9					✓
10					✓
11					✓
12					✓
13					✓

ตาราง 42 (ต่อ)

รูปแบบที่	กระสวนจังหวะ	You Are			
		Verse		Pre-Chorus	Chorus
		Verse I	Verse II		
14				✓	
15				✓	
16				✓	
17				✓	

อภิปรายผล

เนื้อหาของบทเพลงนมัสการ

บทเพลงนมัสการทั้งหมดที่คริสตจักรแห่งนิมิตพิชณูโลกได้ทำการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และได้ถูกนำมาใช้ร้องในการประชุมนมัสการแล้ว เป็นบทเพลงนมัสการที่ประพันธ์โดยหลากหลายผู้ประพันธ์ แต่มาจากวงดนตรีเพียง 3 วงเท่านั้น ได้แก่ Planetshakers, Hillsong และ Hillsong UNITED ซึ่งทุกวงเป็นวงดนตรีจากประเทศออสเตรเลีย

...เมื่อก่อนนั้น บทเพลงนมัสการจากต่างประเทศที่คริสเตียนไทยนิยมฟัง และคริสตจักรต่าง ๆ นิยมนำมาแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เพื่อใช้ร้องในการประชุมนมัสการของคริสตจักร ล้วนเป็นบทเพลงนมัสการจากประเทศสหรัฐอเมริกา จนกระทั่งในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมา ความนิยมของคริสเตียนไทยในการฟังบทเพลงนมัสการจากต่างประเทศนั้นเปลี่ยนไป โดยบทเพลงนมัสการจากต่างประเทศที่เป็นที่นิยม กลายเป็นบทเพลงที่มาจากประเทศออสเตรเลีย ซึ่งวงดนตรีคริสเตียนจากประเทศออสเตรเลียวงแรกๆ ที่ได้รับความนิยมจาก คริสเตียนไทย คือ Hillsong

(อิริวัฒน์ ทีจำปา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2555)

ด้วยสาเหตุด้านความนิยมดังกล่าว จึงส่งผลให้บทเพลงนมัสการที่คริสตจักรแห่งนิมิตพิชณูโลกเลือกมาทำการแปลนั้น เป็นบทเพลงที่มาจากประเทศออสเตรเลียทั้งหมด

บทเพลงนมัสการเป็นบทเพลงที่มีเนื้อหาในการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าในหลายรูปแบบ เช่น เนื้อหาบรรยายถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ เนื้อหาบรรยายถึงพระลักษณะ และแผนการของพระเจ้า (ประยูทธ สาริมาณ, ม.ป.ป.) การอธิษฐานอ้อนวอน เชื่อและวางใจ การขอบพระคุณพระเจ้า การยืนยันในหลักข้อเชื่อ (วิศรุต จินดาร์ตน์, 2542, หน้า 28) เนื้อหาดังกล่าวถือเป็นวัตถุประสงค์หลักของการประพันธ์บทเพลงนมัสการ แต่อย่างไรก็ตาม บทเพลงนมัสการยังมีเนื้อหาที่แฝงความหมายในแง่มุมนอื่นด้วย ได้แก่ การเสริมสร้างความสามัคคีในคริสตจักร การอุทิศตนเองเพื่อทำความดี การให้กำลังใจในการเผชิญปัญหา ซึ่งเนื้อหาในส่วนนี้เป็นส่วนที่ช่วยกล่อมเกลาจิตใจให้คริสเตียนเปลี่ยนแปลงลักษณะชีวิตของตนเองไปในทางที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ ริชาร์ด วอร์เรน (2555, หน้า 75 - 79) ได้กล่าวไว้ว่า บทเพลงนมัสการมีอิทธิพลทำให้ชีวิตคริสเตียนได้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดี นิสัยที่ไม่ดีก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง เพราะการสัมผัสความรักของพระเจ้าที่เข้ามาในชีวิต และมีใจปรารถนาอยากจะทำตามหลักการพระคัมภีร์ ส่งผลให้คริสเตียนได้รับเปลี่ยนแปลงความคิด ทักษะ ค่านิยม และการกระทำที่ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทเพลงนมัสการยังทำให้ทราบว่าเนื้อหาของบทเพลงมีความเกี่ยวข้องกับพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างมาก โดยบทเพลงนมัสการทุกบทเพลงที่นำมาทำการวิเคราะห์ สามารถหาข้อพระคัมภีร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องเพื่อเป็นพระคัมภีร์อ้างอิงได้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับวิศรุต จินดาร์ตน์ (2542, หน้า 28) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะเนื้อหาของบทเพลงนมัสการไว้ว่า เนื้อหาของบทเพลงนมัสการต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานลัทธิธรรมจากพระคัมภีร์ กล่าวคือ ผู้ประพันธ์เนื้อร้องได้เขียนบทเพลงนั้นโดยมีข้อพระคัมภีร์อ้างอิง ซึ่งอาจจะเป็นตอนใดตอนหนึ่งที่เป็นหัวข้อ แล้วใช้ทักษะเชิงการประพันธ์สื่อให้เห็นและเข้าใจพระคำของพระเจ้าในตอนนั้น ๆ

บทเพลงนมัสการเป็นบทเพลงที่เน้นการสื่อถึงพระลักษณะของพระเจ้าเป็นหลัก สังเกตได้จากการที่บทเพลงนมัสการทุกบทเพลงที่นำมาทำการวิเคราะห์นั้น พบประเด็นในเชิงศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพระลักษณะของพระเจ้าทุกบทเพลง ในขณะที่ประเด็นในเชิงศาสนศาสตร์ประเด็นอื่น ๆ อาจจะไม่พบแต่ในบทเพลงนมัสการเพียงบางบทเพลงเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม การอธิบายความประเด็นในเชิงศาสนศาสตร์ทุกประเด็นที่พบ จะเป็นการช่วยให้เข้าใจความเชื่อของคริสเตียนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

...ทุก ๆ สรรพสิ่งที่อยู่ในโลกไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ตาม ต้องเกิดขึ้นมาจากสิ่งอื่นซึ่งมีอยู่แล้ว ซึ่งต้นเหตุของสรรพสิ่งต้องไม่ได้เกิดขึ้นจากสิ่งอื่น เป็นสิ่งที่ไม่มีการเริ่มต้นแต่ดำรงอยู่แล้วอย่างถาวรตั้งแต่นิรันดรกาล โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสิ่งอื่น ซึ่งสิ่งนั้นก็คือ “พระเจ้า”

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

สอดคล้องกับพระธรรมฮีบรู บทที่ 3 ข้อที่ 4 ที่กล่าวไว้ว่า “ด้วยว่าทุกครอบครัวต้องมีต้นตระกูล แต่ว่าต้นเหตุของสรรพสิ่งทั้งปวง ก็คือพระเจ้า” และพระธรรมกิจการของอัครทูต บทที่ 17 ข้อที่ 25 ที่กล่าวไว้ว่า “พระองค์มีใจต้องให้มือมนุษย์มาปรนนิบัติ ดังว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก”

ความเชื่อในเรื่องพระเจ้าของคริสเตียนเป็นความเชื่อแนวเทวนิยม (Theism) แบบตรีเอกานุภาพนิยม (Trinitarianism) คือ เชื่อว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวผู้สูงส่งเกินที่มนุษย์จะเข้าใจ ทรงเป็นบุคคล ทรงอยู่ทั่วทุกแห่ง ผู้ทรงดำรงในสามพระภาค คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเซน, 2538, หน้า 37)

...ทั้งสามพระภาคมีความเป็นพระเจ้าเท่าเทียมกัน ไม่มีพระภาคใดที่สูงกว่าหรือด้อยกว่า และแต่ละพระภาคทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ มิใช่เพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของพระเจ้า แม้พระเจ้าจะทรงมีสามพระภาค แต่ทั้งสามพระภาคทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว ไม่ใช่สามองค์

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

หากแต่ในการปฏิบัติพระราชกิจของทั้งสามพระภาคนั้นต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามพระราชกิจของพระเจ้าไม่ว่าเรื่องใด ทุกอย่างต้องเกี่ยวข้องกันทั้งสามพระภาค (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 143)

...ตรีเอกานุภาพ พระภาคพระบิดานั้น การเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” มีที่มาจากหน้าที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสรรพสิ่ง จึงทรงเป็นพระบิดาเหนือสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้าง

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ตั้งที่พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 64 ข้อที่ 8 กล่าวไว้ว่า “ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์ของพระองค์” และพระธรรมมาลาคี บทที่ 2 ข้อที่ 10 กล่าวว่า “เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวดอกหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามีใช้หรือ แล้วทำไมเราจึงทรยศต่อกันและกันกระทำให้พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเราสาธยาย”

นอกจากนี้ ในพระคัมภีร์เดิมพระเจ้ายังได้ตรัสกับชนชาติอิสราเอลว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขา เช่น ในพระธรรมอพยพ บทที่ 4 ข้อที่ 22 กล่าวว่า “เจ้าจงทูลฟาโรห์ว่า ‘พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรหัวปีของเรา’” และโมเสส ศาสตราของศาสนายิวก็ได้กล่าวไว้ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 1 ข้อที่ 31 ว่า “และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในเวลานั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงอุ้มชูพวกท่านดังพ่ออุ้มลูกของตนตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่” และในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 8 ข้อที่ 5 ก็ได้กล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายพึงทราบอยู่ในใจเถอะ ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ทรงติสอนท่านเหมือนกับบิดาติสอนบุตรของตนเช่นกัน”

ส่วนในพระคัมภีร์ใหม่ได้กล่าวว่า พระเจ้าเป็นพระบิดาของคริสเตียนทุกชนชาติ ไม่ใช่เป็นเพียงพระบิดาของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในพระธรรมยอห์น บทที่ 1 ข้อที่ 12 ว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า” และในพระธรรมกาลาเทีย บทที่ 4 ข้อที่ 5-6 ก็ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า และเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า ‘อาบา’ คือพระบิดา”

...พระเจ้าจึงทรงดูแลความทุกข์สุขและความต้องการของบุตรของพระองค์

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ตั้งที่พระธรรมมัทธิว บทที่ 6 ข้อที่ 32 กล่าวว่า “เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้”

...ในฐานะของพระบิดา พระองค์ก็ทรงตีสอนบุตรของพระองค์เมื่อกระทำผิด เพื่อให้ปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดีขึ้นด้วย

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ดังที่พระธรรมฮีบรู บทที่ 12 ข้อที่ 7 กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงรับและทนเอาเถาะ เพราะเป็นการตีสอน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อท่านในฐานะที่ท่านเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่ามีบุตรคนโตเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง”

...“พระบุตร” เป็นพระภาคหนึ่งของตรีเอกานุภาพ ซึ่งการที่พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า หมายความว่าพระองค์เป็นพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรกและตลอดกาล ดังนั้นก่อนการบังเกิดของพระองค์ที่เบธเลเฮม พระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าอยู่ก่อนแล้ว การที่พระองค์บังเกิดมานั้น เป็นการเริ่มต้นความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นการเพิ่มความเป็นมนุษย์เข้าไปในการเป็นพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงเป็นอยู่แล้วตั้งแต่ต้น ความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซู ซึ่งเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” กับพระบิดา แตกต่างกับความสัมพันธ์ระหว่างคริสเตียน ซึ่งเป็น “บุตรของพระเจ้า” กับพระบิดา ซึ่งพระบิดาไม่ได้ทำให้พระเยซูเป็นบุตรเหมือนอย่างทำให้คนอื่นเป็นบุตร พระเยซู ทรงดำรงอยู่ในความสัมพันธ์เป็นพระบิดากับพระบุตรร่วมกันนิรันดร์ ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นคนละส่วน แต่ก็ไม่แยกออกจากกัน ส่วนคริสเตียนนั้น เป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระเจ้าทรงรับเป็นบุตรโดยพระคุณของพระองค์

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

พระเยซูทรงต้องการให้คนเข้าใจในความแตกต่างนี้ ดังนั้น เมื่อพระองค์ตรัสเกี่ยวกับพระบิดา พระองค์มักจะใช้คำว่า “พระบิดาของเรา” และ “พระบิดาของท่าน” เพื่อแยกให้เห็นข้อแตกต่างกันระหว่าง “พระบุตรของพระเจ้า” กับ “บุตรของพระเจ้า” ดังพระธรรมมัทธิว บทที่ 5 ข้อที่ 16 พระเยซูตรัสสอนคริสเตียนว่า “ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” ส่วนในพระธรรมมัทธิว บทที่ 11 ข้อที่ 27 พระเยซูตรัสถึงพระบิดาว่า “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” ในทำนองเดียวกับพระธรรมยอห์น

บทที่ 20 ข้อที่ 17 ที่กล่าวว่า “พระเยซูตรัสกับเธอรว่า ‘อย่าห่วงงเหนี่ยวเราไว้ เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

...ความเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นสาเหตุให้มีคนที่จ้องจับผิดพระเยซู ดังนั้นเมื่อได้ยินพระเยซูตรัสว่าพระองค์กับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เขาจึงกล่าวโทษว่าพระองค์ตั้งตัวเป็นพระเจ้า แล้วในที่สุดก็จับพระองค์ตรึงที่กางเขน

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ตั้งที่พระธรรมมัทธิว บทที่ 26 ข้อที่ 63-66 ได้บันทึกไว้ว่า “แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ ท่านมหาปุโรหิตจึงว่า ‘เราให้ท่านสาบานโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ท่านว่าถูกแล้วและยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพและเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ขณะนั้น ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วว่า ‘เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร’ คนทั้งปวงก็ตอบว่า ‘ควรปรับโทษถึงตาย”

....พระบิดาได้สำแดงว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระองค์ โดยให้พระเยซูคืนพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์และให้พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ซึ่งวันหนึ่งในอนาคต พระองค์จะเสด็จกลับมา

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

...“พระวิญญาณบริสุทธิ์” เป็นพระเจ้าที่สถิตอยู่ในชีวิตของคริสเตียนทุกคน พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีร่างกายอย่างมนุษย์ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความเป็นบุคคล มีความรู้ความเข้าใจ และมีความรู้สึก

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

พระคัมภีร์หลายตอนได้กล่าวถึงความเป็นบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่น พระธรรมโรม บทที่ 8 ข้อที่ 27 กล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐาน “และพระองค์ผู้ทรงชั้นสุดระใจมนุษย์ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอ

เพื่อธรรมิกชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” พระธรรมโรม บทที่ 15 ข้อที่ 30 กล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความรัก “พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า” พระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 2 ข้อที่ 11 กล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความรู้ความเข้าใจ “อันความคิดของมนุษย์นั้น ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น” เช่นเดียวกับพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 2 ข้อที่ 13 ที่กล่าวไว้ว่า “เรากล่าวถึงเรื่องสิ่งเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณได้ทรงสั่งสอน คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายวิญญาณให้คนที่มิพระวิญญาณฟัง” นอกจากนี้ พระธรรมเอเฟซัส บทที่ 4 ข้อที่ 30 ยังกล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีความรู้ลึกเสียพระทัย “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้น ท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้เพื่อวันที่จะทรงได้ให้รอด”

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่แตกต่างจากพระบุตร แต่ก็ยังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระบุตร จนไม่อาจแบ่งแยกออกจากกัน ซึ่งเป็นความสัมพันธ์เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของพระบุตรกับพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระวิญญาณของพระบุตร ทรงมีสถานะเป็นพินัยเดียวกันกับพระบุตร เช่นเดียวกับที่พระบุตรมีสถานะเป็นพินัยเดียวกันกับพระบิดา (ดอน เฟลมมิง 2534, หน้า 343)

...พระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตในชีวิตจะทรงช่วยให้คริสเตียนเปลี่ยนจิตใจจากความผิดพลาด และทรงสร้างนิสัยที่ดีขึ้นใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ด้วยแล้ว จะทำให้มีความประพฤติที่ดีโดยอัตโนมัติ คริสเตียนยังคงต้องใช้ความพยายามในการบังคับตนเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นผู้ที่ให้กำลังเพื่อช่วยให้สามารถเอาชนะตนเองและปรับปรุงตนเองให้เป็นคนที่ดีขึ้นได้

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

นอกจากนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังเป็นเหมือนตราประทับที่แสดงว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของชีวิตของคริสเตียน และพระวิญญาณยังทรงเป็นผู้ประทานความแน่ใจแก่คริสเตียนว่าเขาเป็นบุตรของพระเจ้าอีกด้วย (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 345)

จากการวิเคราะห์บทเพลงนมัสการในเชิงศาสนศาสตร์ทำให้ทราบว่าตามความเชื่อของคริสเตียนนั้น พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด ซึ่ง ดอน เฟลมมิง (2534, หน้า 320) ได้กล่าวเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างจักรวาล ทรงเป็นพระราชอาประทับอยู่ในสง่าราศีเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับพระเจ้าไว้ในทำนองเดียวกัน เช่น พระธรรมสดุดี บทที่ 47 ข้อที่ 7 กล่าวว่า “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระราชอาเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยบทสดุดี” พระธรรมสดุดี บทที่ 95 ข้อที่ 3-5 กล่าวว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย ที่ลี้กของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมันและพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน” พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 40 ข้อที่ 25 กล่าวว่า “องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า ‘เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา’” พระธรรมเยเรมีย์ บทที่ 32 ข้อที่ 17 กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า คือพระองค์เองผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน” พระธรรมโรม บทที่ 1 ข้อที่ 20 กล่าวว่า “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้นคือฤทธานุภาพอันถาวร และเทพสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย”

พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไว้ว่า ในฟ้าสวรรค์ก็ดีในแผ่นดินโลกก็ดี ไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบกับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้ พระองค์มีอำนาจเด็ดขาด ซึ่งไม่มีใครจะต้านทานได้ ดังที่ปรากฏในพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 2 ข้อที่ 10-11 ที่กล่าวไว้ว่า “จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในผงคลีให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเจ้าและจากพระสิริแห่งความโอ้อวดตระการของพระองค์ และทำอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจองหองของคนจะถูกปราบลงพระเจ้าองค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น” และพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 40 ข้อที่ 23 กล่าวว่า “ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปลา และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนสุนัขเฝ้าบ้าน”

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังได้กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของธรรมชาติและทรงเป็นผู้บำรุงรักษาโลก ดังที่ปรากฏในพระธรรมสดุดี บทที่ 104 ข้อที่ 30 กล่าวว่า “เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นและพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่” สอดคล้องกับพระธรรมสดุดี บทที่ 147 ข้อที่ 8-9 ที่กล่าวว่า “พระองค์ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ พระองค์ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำให้หย่างอก

บนภูเขา พระองค์ประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง” และพระเจ้ายังทำให้จักรวาลเป็นระเบียบอีกด้วย ซึ่งพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 40 ข้อที่ 26 ได้กล่าวว่า “จงแหงนหน้าขึ้นดูว่าผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว”

ไม่เพียงแต่พระเจ้าจะเป็นเจ้าของธรรมชาติเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าเจ้าของชีวิต เพราะชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ดังที่พระธรรมโยบ บทที่ 1 ข้อที่ 21 กล่าวว่า “ท่านว่า ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่าและข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเจ้าประทานและพระเจ้าทรงเอาไปเสีย สวรรค์แด่พระนามพระเจ้า” สอดคล้องกับพระธรรมมัทธิว บทที่ 10 ข้อที่ 29 ซึ่งพระเยซูก็ได้ตรัสไว้ในทำนองเดียวกันว่า “นกกระจาบสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้” นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงควบคุมเหตุการณ์ทั้งปวงตามพระประสงค์ของพระองค์อีกด้วย พระธรรมสดุดี บทที่ 135 ข้อที่ 6 ได้กล่าวไว้ว่า “พระเจ้าพอพระทัยสิ่งใดพระองค์ก็ทรงกระทำ ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น” และพระธรรมสุภาษิต บทที่ 16 ข้อที่ 33 กล่าวว่า “อุลานั้นเขาทอดลงที่ดัก แต่การตัดสินใจมาจากพระเจ้าทั้งสิ้น” จากการที่คริสเตียนเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมคริสเตียนจึงไม่มีการสร้างและการไหว้รูปเคารพ

...การสร้างและการไหว้รูปเคารพเป็นการเอาสิ่งของในโลกนี้มาเป็นตัวแทนของพระผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด ถือว่าเป็นการลบหลู่พระเกียรติของพระองค์ และจะทำให้เข้าใจพระลักษณะของพระองค์ผิดไปอีกด้วย

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังได้ห้ามเขียนภาพหรือแกะสลักรูปเคารพของพระเจ้า ดังที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ในบัญญัติข้อที่สองในบัญญัติสิบประการ (The Ten Commandments) ในพระธรรมอพยพ บทที่ 20 ข้อที่ 4-6 ซึ่งกล่าวว่า “อย่าทำรูปเคารพสำหรับตนเป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเราและปฏิบัติตามบัญญัติของเราจนถึงพันชั่วอายุคน”

บทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ ยังมีการกล่าวถึงพระลักษณะของพระเจ้าว่า พระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ ผู้ทรงเต็มเปี่ยมด้วยความรักและความชอบธรรมอีกด้วย ซึ่งพระคัมภีร์ได้ให้ภาพความบริสุทธิ์ของพระเจ้าไว้ว่า พระองค์ทรงแยกออกจากทุกสิ่งทุกอย่างและอยู่นอกเหนือสิ่งทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงบริสุทธิ์อย่างไม่มีสิ่งอื่นใดเปรียบได้ พระองค์ประทับอยู่ในสง่าราศีและทรงปกครองเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ดังที่พระคัมภีร์หลายตอนได้กล่าวไว้ เช่น พระธรรมอพยพ บทที่ 15 ข้อที่ 11 กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ในบรรดาพระทั้งปวง องค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์และน่าเกรงขามเนื่องด้วยพระราชกิจอันรุ่งเรืองและอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ” พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 40 ข้อที่ 25 กล่าวว่า “องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า ‘เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่า ซึ่งเราจะเหมือนเขา’” และพระธรรมยาบากุ บทที่ 1 ข้อที่ 12-13 กล่าวว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก่การพิพากษา โอ พระศิลา พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก่การตีสอน พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูการผิดก็ไม่ได้ ไฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศและทรงเงี้ยบอยู่ เมื่อคนอธรรมกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย”

...พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และทรงมีความชอบธรรม พระองค์จึงทรงพิโรธต่อความบาปในตัวมนุษย์ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงรักมนุษย์ ซึ่งพระพิโรธของพระเจ้าอันเกิดจากความชอบธรรมกับความรักของพระองค์นั้นไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่เข้ากันได้ดี กล่าวคือ หากพระองค์มีความชอบธรรมแต่เพียงอย่างเดียว ไม่มีความรัก มนุษย์จะพินาศเพราะพระพิโรธของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ทุกคนต้องตกนรกหมดเพราะทุกคนเป็นคนบาป หรือหากพระองค์มีความรักแต่เพียงอย่างเดียว มนุษย์ก็คงจะอยู่อย่างสุขสบาย แม้จะทำความบาปไว้มากขนาดไหนก็ได้ขึ้นสวรรค์และไม่ต้องรับผลของบาป ซึ่งก็เท่ากับว่าเจ้ามิได้มีความชอบธรรมและความยุติธรรม ซึ่งเป็นการขัดกับพระลักษณะของพระองค์

(อัญชลี เปี่ยมสุข, ผู้ให้สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2555)

ดังนั้น ด้วยความรักและความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จึงทรงกำหนดทางรอดสำหรับคนบาปโดยผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ โดยพระเยซูทรงรับโทษบาปแทนมนุษย์ เพื่อรักษาความชอบธรรมของพระเจ้าไว้ แต่ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงกระทำการไถ่บาปด้วยความรักมนุษยธรรม ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นจุดบรรจบของความรักและความชอบธรรมของพระเจ้า

พระลักษณะของพระเจ้าอีกอย่างหนึ่ง ที่วิเคราะห์ได้จากบทเพลงนมัสการ ก็คือ พระเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ เพราะทรงเป็นองค์อมตะ โดยพระคัมภีร์ที่ใช้อธิบายความว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์อมตะได้เป็นอย่างดี ก็คือ พระธรรมอพยพบทที่ 3 โดยโมเสส ผู้เป็นศาสดาของศาสนายิวได้ทูลขอพระเจ้าให้ทรงสำแดงพระนามของพระองค์ เพื่อจะทราบเรื่องพระลักษณะของพระองค์ได้ชัดเจนขึ้น พระองค์ทรงสำแดงพระนามว่า “พระเยโฮวาห์” ซึ่งแปลว่า “เราเป็น” ดังที่กล่าวไว้ในพระธรรมอพยพ บทที่ 3 ข้อที่ 14-15 ว่า “พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น’ แล้วพระองค์ตรัสว่า ‘ไปบอกชนชาติอิสราเอลว่าพระองค์ผู้ทรงพระนามว่าเราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า ‘เจ้าจงกล่าวแก่ประชากรอิสราเอลว่า ดังนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือ พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน นี่แหละเป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ นี่แหละเป็นอนุสรณ์ของเราตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์’” ซึ่งพระนาม “เยโฮวาห์” แสดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ชั่ววันรันดร์ ไม่เปลี่ยนแปลง (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 339)

...ไม่มีใครนับอายุของพระเจ้าได้ เพราะพระองค์ไม่มีวันเริ่มต้น ไม่มีวันสิ้นสุด และพระเจ้าทรงมีความสมบูรณ์อยู่แล้วตั้งแต่ต้น พระองค์จึงไม่ต้องการอะไรจากโลก หรือจากสวรรค์หรือจากมนุษย์ เพื่อจะทำให้พระองค์สมบูรณ์ขึ้น

(ยคไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ซึ่งมีพระคัมภีร์อีกหลายตอนที่ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่าพระเจ้าไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีจุดสิ้นสุด เช่น พระธรรมสดุดี บทที่ 90 ข้อที่ 2 กล่าวว่า “ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมาก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 48 ข้อที่ 12 กล่าวว่า “ฟังเราซิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลาย” พระธรรม 1 ทิโมธี บทที่ 1 ข้อที่ 17 กล่าวว่า “พระเกียรติและพระสิริจะมีแต่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่ในรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน”

...นอกจากความเป็นอมตะแล้ว พระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่มีความแปรผันใดในพระองค์เลย หมายความว่า พระองค์จะไม่ดีขึ้นหรือแย่ลง จะมีอะไรเพิ่มพูนหรือขาดไปก็ไม่ได้ ไม่ว่าด้านความรู้ ความรัก ความชอบธรรม พระปัญญา หรือพระลักษณะอย่างอื่นก็ตาม พระองค์จะไม่มีมากขึ้นหรือน้อยลง เพราะพระองค์บริบูรณ์ด้วยสิ่งเหล่านี้อยู่แล้วตั้งแต่ต้น

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

มีพระคัมภีร์หลายตอนกล่าวในทำนองเดียวกัน เช่น พระธรรมสดุดี บทที่ 33 ข้อที่ 11 กล่าวว่า "คำปรึกษาของพระเจ้าตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์" พระธรรมมาลาคี บทที่ 3 ข้อที่ 6 กล่าวว่า "เพราะว่าเราคือพระเจ้าไม่มีผันแปร โอ บุตรยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด" และพระธรรมฮีบรู บทที่ 1 ข้อที่ 10-12 กล่าวว่า "และองค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ในเบื้องต้นพระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์ทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิมและปีเดือนของพระองค์ไม่สิ้นสุด"

...การที่พระองค์เป็นอมตะ สามารถดำรงอยู่โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร และไม่มีการเปลี่ยนแปลงในพระองค์ มนุษย์จึงสามารถวางใจและพึ่งพาพระองค์ได้

(กาญจนา ศรีปรางค์, ผู้ให้สัมภาษณ์, 4 มกราคม 2556)

สำหรับประเด็นในเชิงศาสนศาสตร์เกี่ยวกับการไถ่บาปนั้น พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายไว้ว่า "ไถ่" หมายถึง ชำระหนี้เพื่อถอนคืนทรัพย์สินที่จำนำไว้ ชื้อทรัพย์สินที่ขายฝากไว้คืนภายในกำหนดเวลา ให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์เพื่อแลกเปลี่ยนเสรีภาพของผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกทวงหนี้ยว หรือผู้ถูกกักขัง

ฟรังซิส โกส (ม.ป.ป.) ได้อธิบายเกี่ยวกับ "การไถ่" ที่พบในพระคัมภีร์เดิมไว้ว่า ชาวฮิวเป็นชนชาติที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดอย่างแรงกล้า ทำให้เขามีความรู้สึกถึงความช่วยเหลือจากญาติพี่น้องอยู่เสมอ ซึ่งทำให้เราเข้าใจกฎเกณฑ์ใน พระธรรมเลวีนิติ บทที่ 25 ข้อที่ 25 ที่ได้กล่าวว่า "ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลง และชายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา ให้ญาติสนิทถัดเขาไปมาไถ่ถอนนาที่พี่น้องของเขาขายให้นั้น" หรือ พระธรรมเลวีนิติ บทที่ 25 ข้อที่ 47-49 ที่กล่าวไว้ว่า "ถ้า

คนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามั่งมีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่กับเขายากจนลง และขายตัว ให้แก่คนต่างด้าว หรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้ หรือลูก หรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของตระกูลของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือ ถ้าเขาไม่มีขึ้น เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้” ซึ่งญาติที่มีหน้าที่ไถ่ถอนนั้น คำในภาษาฮีบรูจะเรียกว่า “โกเอล” (GO'EL) แปลว่า “ผู้ไถ่”

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับชาวอิสราเอลในฐานะประชากรของพระองค์ และทรงนับว่าอิสราเอลเป็นครอบครัวของพระองค์ ดังนั้นเมื่อคนในครอบครัวไม่มีใครมีความสามารถที่จะไถ่ถอนที่ดินซึ่งได้ขายไปนั้น พระเจ้าจะทรงเป็น “โกเอล” ด้วยพระองค์เอง โดยพระเจ้าได้ตั้งกฎให้มีการเฉลิมฉลองขึ้นในทุก ๆ 50 ปี พระคัมภีร์เรียกปีที่ 50 นี้ว่า “ปีเสียงเขาสัตว์” (Jubilee Year) ซึ่งถือว่าเป็นปีแห่งการไถ่ กล่าวคือ เมื่อถึงปีเปาเขาสัตว์ที่ดินที่ขายไปจะต้องถูกคืนให้กับเจ้าของเดิม ดังที่ พระธรรมเลวีนิติ บทที่ 25 ข้อที่ 28 กล่าวว่า “ถ้าเขาไม่มีทรัพย์พอที่จะไถ่คืนที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อ จนถึงปีเสียงเขาสัตว์ ให้เขาคืนกลับให้เจ้าของในปีเสียงเขาสัตว์นี้ และเจ้าของเดิมจะกลับเข้าอยู่ในที่เดิมของเขาได้”

ในทำนองเดียวกัน คนที่ขายตัวเป็นทาสและลูกหลานของเขาก็จะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท โดยที่ไม่ต้องจ่ายเงินคืนให้กับคนที่ซื้อเขามาเป็นทาส ดังที่ พระธรรมเลวีนิติ บทที่ 25 ข้อที่ 54 กล่าวว่า “ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงเขาสัตว์ ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา”

ตามหลักข้อเชื่อของคริสเตียน พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตร ซึ่งถือว่าเป็นพระเจ้าหนึ่งในสามพระภาค พระองค์จึงทรงเป็น “โกเอล” เช่นเดียวกับพระบิดา ซึ่งจากพระคัมภีร์เดิมนั้น การไถ่ต้องกระทำโดยคนในครอบครัวเชื้อสายเดียวกัน ดังนั้น พระบุตรจึงต้องลงมาบังเกิดในโลก เพื่อจะได้มีเชื้อสายเดียวกับมนุษย์ ดังที่พระธรรม 1 ทิโมธี บทที่ 2 ข้อที่ 5-6 กล่าวว่า “ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม”

คริสเตียนเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเป็นทาสของบาปตั้งแต่กำเนิด จึงกระทำบาป ดังที่พระเยซูคริสต์ได้ตรัสไว้ใน พระธรรมยอห์น บทที่ 8 ข้อที่ 34 ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” ซึ่งสอดคล้องกับ พระธรรมโรม บทที่ 6 ข้อที่ 17 ที่ได้กล่าวไว้ว่า “แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้น ท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำ

ลอนนั้น ซึ่งทรงให้ครอบครองท่าน” ดังนั้น การไถ่ของพระเยซูจึงเป็นการไถ่มนุษย์ให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาปนั่นเอง

บาปเริ่มแรก (Original Sin) ของมนุษย์นั้น เกิดจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์คู่แรก คือ อาดัมและเอวา ที่สวนเอเดน โดยการไปเชื่อการล่อลวงของซาตาน จึงกินผลไม้ที่พระเจ้าห้ามไม่ให้กิน (สิทธิชัย ว่องวิระยุทธ, ม.ป.ป., หน้า 120)

...เริ่มแรกพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เหมือนพระองค์ คือ ไม่มีบาปและมีชีวิตเป็นอมตะ แล้วพระเจ้าทรงให้มนุษย์อยู่ในสวน ซึ่งมีชื่อว่าเอเดน โดยพระเจ้าอนุญาตให้มนุษย์คู่แรกกินผลไม้ทุกอย่างในสวนเอเดนได้ ยกเว้น ผลไม้แห่งความล้าในในความดีและความชั่ว เพราะหากวันใดที่มนุษย์กินผลไม้ที่พระเจ้าห้ามกิน มนุษย์จะต้องตายแน่ ต่อมาซาตานได้ปลอมเป็นงูมาล่อลวงเอวาว่า ถ้ามนุษย์กินผลไม้ที่พระเจ้าห้ามมนุษย์จะไม่ตาย แต่จะเป็นเหมือนพระเจ้า คือ สามารถล้าในในความดีและความชั่ว เอวาหลงเชื่อจึงกินผลไม้แห่งความล้าในในความดีและความชั่ว และส่งผลไม้ชิ้นให้อาดัมกินด้วย จากการที่มนุษย์คู่แรกไม่เชื่อฟังพระเจ้า บาปและความตายจึงเกิดขึ้นในมนุษย์ ส่งผลให้มนุษย์ทุกคนบนโลกซึ่งเกิดจากการสืบเชื้อสายของอาดัมและเอวาเป็นคนบาปเช่นเดียวกัน

(อัญชลี เปี่ยมสุข, ผู้ให้สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2555)

สอดคล้องกับพระธรรมโรม บทที่ 5 ข้อที่ 12 ที่กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป”

...ค่าไถ่ที่พระเยซูต้องจ่ายเพื่อแลกเปลี่ยนกับอิสรภาพของมนุษย์ที่เป็นทาสบาป ก็คือ พระโลหิต ซึ่งหมายถึง ชีวิตของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่คนบาป ให้รอดพ้นจากความบาป

(ยศไกร เกล็ดจิ้น, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

ดังที่พระธรรม 1 เปโตร บทที่ 1 ข้อที่ 18-19 ได้กล่าวไว้ว่า “ท่านรู้ว่าพระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประทุษร้ายอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิใช่ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง” ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 1 ข้อที่ 7 ที่กล่าวไว้ว่า “ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเราโดยพระกรุณาอันอุดมของพระองค์” และพระธรรมมัทธิว บทที่ 20 ข้อที่ 28 ที่ได้กล่าวไว้ว่า “อย่างที่คุณตรมนุชย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

การไถ่และความรอดนั้นเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน หากไม่มีการไถ่ก็จะเป็นการไถ่ที่ไม่มี ความรอด คนในสมัยพระคัมภีร์ยอมเข้าใจเรื่องการไถ่เป็นอย่างดี ผู้เขียนพระคัมภีร์จึงใช้การไถ่นั้น เป็นข้ออุปมาถึงความรอด (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 152)

...“พระผู้ช่วย” ในบทเพลงมีความหมายถึง “พระผู้ช่วยให้รอด” ซึ่งคำว่า “รอด” ก็คือ “รอดจากการตกนรก” โดยผ่านทาง การไถ่ของพระเยซูคริสต์
(อัญชลี เปี่ยมสุข, ผู้ให้สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2555)

สาเหตุที่มนุษย์ต้องตกนรกก็เพราะบาปที่มนุษย์ได้กระทำ ซึ่ง “มนุษย์” ในที่นี้มีความหมายถึงมนุษย์ทุกคนไม่เว้นสักคนเดียว ดังที่พระธรรมโรม บทที่ 3 ข้อที่ 9 ได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกยิวเราจะได้เปรียบกว่าหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคนทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาป”

ในความเชื่อของคริสเตียน เมื่อมนุษย์ตายถือเป็นการสิ้นสุดของร่างกายเท่านั้น แต่ชีวิตของวิญญาณยังดำรงอยู่ ดังนั้น ความตายในฝ่ายร่างกายจึงไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นเพียงการเปลี่ยนมนุษย์จากสภาพของร่างกายให้เป็นสภาพของวิญญาณ (ดอน เฟลมมิง, 2535, หน้า 542)

...ผลของความบาปไม่ได้ทำให้มนุษย์ตายเพียงร่างกายเท่านั้น แต่จิตวิญญาณของมนุษย์ก็ตายไปด้วย

(ยศไกร เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 27 ธันวาคม 2555)

พระธรรมโรม บทที่ 6 ข้อที่ 23 กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ซึ่งดอน เฟลมมิง (2534, หน้า 145) ได้อธิบายไว้ว่า เมื่อเปรียบเทียบคำสองคำที่ใช้คู่กันในพระธรรมโรม บทที่ 6 ข้อที่ 23 คือ คำว่า “ความตาย” และคำว่า “ชีวิต” จะพบว่าชีวิตนิรันดร์มีความหมายถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น ความตายในพระคัมภีร์ข้อนี้จึงหมายถึงความตายฝ่ายวิญญาณ

การตายฝ่ายวิญญาณเป็นการตัดชีวิตออกจากพระเจ้า ดังที่ พระธรรมอิสยาห์ บทที่ 59 ข้อที่ 2 กล่าวไว้ว่า “แต่ว่าความบาปชั่วของเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำให้เกิดการแยกแยะห่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลาย ได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน” ซึ่งผลจากการถูกตัดชีวิตออกจากพระเจ้าทำให้วิญญาณของมนุษย์ต้องตกนรกในที่สุด

การตกนรกในความเชื่อของคริสเตียนนั้น เป็นการที่ต้องทนทุกข์ทรมานชั่ววินันดร์ (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 190) ซึ่งพระคัมภีร์ก็ได้ให้ภาพของนรกไว้หลายตอน เช่น บึงไฟที่เผาไหม้อยู่เป็นนิตย์ ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 25 ข้อที่ 41 กล่าวไว้ว่า “พระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ ว่าท่านทั้งหลายผู้ต้องแช่งสาป จงถอยไปจากเรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมันนั้น” ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 20 ข้อที่ 10 ที่กล่าวไว้ว่า “ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้น ก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ และกัมมะถันที่ลัดกร้ายและคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะตกอยู่ในนั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์”

นรกยังมีลักษณะเป็นขุมนรกมืด ดังที่พระธรรม 2 เปโตร บทที่ 2 ข้อที่ 17 กล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นหมอกที่ถูกพายุพัดไป พระองค์ทรงเตรียมขุมนรกมืดไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้น” นอกจากนี้ นรกยังเป็นความพินาศและการถูกตัดขาดจากพระเจ้าชั่ววินันดร์ ในพระธรรม 2 เธสะโลนิกา บทที่ 1 ข้อที่ 9 กล่าวว่า “คนเหล่านั้นจะได้รับโทษ อันเป็นความพินาศนิรันดร์ และพรากจากพระพักตร์พระเป็นเจ้าและจากพระสิริแห่งอาณาจักรของพระองค์ในวันนั้น”

มนุษย์ทุกคนล้วนทำบาป ตามที่พระธรรมโรม บทที่ 3 ข้อที่ 23 กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” ดังนั้น ตามความเชื่อของคริสเตียน จึงไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่จะรอดพ้นจากการตกนรกได้ แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงรักมนุษย์ จึงได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากนรก ดังที่พระธรรมยอห์น บทที่ 3 ข้อที่ 16 ได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ซึ่งพระบุตรของพระเจ้านี้คือ พระเยซูคริสต์

ชื่อ “เยชู” มิได้เป็นชื่อที่มนุษย์กำหนดให้แก่พระบุตร แต่เป็นชื่อที่พระเจ้าเป็นผู้กำหนด ซึ่งพระคัมภีร์ได้บันทึกเหตุการณ์ก่อนการประสูติไว้ว่า ได้มีทูตสวรรค์มาปรากฏแก่หญิงพรหมจารีที่ชื่อ มารีย์ เพื่อบอกเธอว่าพระบุตรจะถือกำเนิดในครรภ์ของเธอ ดังที่พระธรรมลูกา บทที่ 1 ข้อที่ 28-31 ได้บันทึกไว้ดังนี้ “ทูตสวรรค์เข้าบ้านมาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า ‘เธอผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานมากจงจำเริญเกิด พระเป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ’ ฝ่ายมารีย์ก็ตกใจ เพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำทักทายนั้นจะหมายความว่าอะไร แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า ‘มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ดูก่อนเธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยชู”

ทูตสวรรค์ได้ปรากฏกับโยเซฟ ซึ่งเป็นคู่หมั้นของมารีย์เช่นเดียวกัน ดังที่บันทึกไว้ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 1 ข้อที่ 18-21 ว่า “เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่โยเซฟคู่หมั้นของเขาเป็นคนมีธัมมะ ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายจะถอนหมั้นเสียลับ ๆ แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ก็มีทูตองค์หนึ่งของพระเป็นเจ้ามาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า ‘โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา”

ชื่อ “เยซูคริสต์” สามารถแยกได้เป็นคำสองคำ คือ คำว่า “เยชู” กับคำว่า “คริสต์”

คำว่า “เยชู” ที่บันทึกในพระคัมภีร์ใหม่นั้นเป็นภาษากรีก ตรงกับคำว่า “ไอซูวา” ซึ่งเป็นภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์เดิม มีความหมายว่า “พระเยโฮวาห์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 331)

ส่วนคำว่า “คริสต์” เป็นภาษากรีกเช่นเดียวกัน ซึ่งตรงกับคำว่า “เมสสิยาห์” ในภาษาฮีบรู มีความหมายว่า “เจิม” หรือ “ขโลม” ซึ่งเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับพิธีแต่งตั้งบุคคลให้มีสิทธิ์และความรับผิดชอบตำแหน่งต่าง ๆ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 328)

ดังนั้น เมื่อรวมความหมายของคำว่า “เยชู” กับ “คริสต์” เข้าด้วยกัน ชื่อ “เยซูคริสต์” จึงมีความหมายถึง “ผู้ที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด” ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าพระเยซูเกิดมาเพื่อช่วยมนุษย์ทั้งโลกให้รอดจากการตกนรก นั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรมยอห์น บทที่ 3 ข้อที่ 17 ที่กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก มิใช่เพื่อพิพากษาลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น”

...การไถ่บาปได้เสร็จสมบูรณ์ไปแล้วด้วยการตายของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน ซึ่งการไถ่ตัวเองที่ทำให้เกิดความรอด แต่การที่มนุษย์จะรอดหรือไม่รอดเป็นเรื่องส่วนบุคคล

(อัญชลี เปี่ยมสุข, ผู้ให้สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2555)

พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงการรับความรอดไว้ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 2 ข้อที่ 8-9 ไว้ว่า "ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้น ก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลาย ภาระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้" ดังนั้น เงื่อนไขในการไปสวรรค์ตามความเชื่อของคริสเตียนนั้น จึงแตกต่างจากศาสนาอื่นๆ อย่างมาก กล่าวคือ คริสเตียนเชื่อว่าการทำความดีไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากการตกนรกได้ แต่มนุษย์จะรอดจากการตกนรกได้ด้วยเงื่อนไขสองอย่าง คือ พระคุณและความเชื่อ

...“พระคุณ” หมายถึง พระคุณของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สมควรจะได้รับ เพราะมนุษย์ทำบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่าและกบฏต่อพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงพร้อมที่จะอภัยให้พวกเขา ถ้าหากพวกเขารู้สึกเสียใจในความผิดบาปที่ได้กระทำไปแล้ว ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดอภัยโทษบาปเหล่านั้นผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ส่วนคำว่า “ความเชื่อ” หมายถึง การตัดสินใจเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยอมลงมา รับสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อตายไถ่บาปบนไม้กางเขนแทนคนบาป และขอไว้วางใจในการทรงอภัยโทษบาปของพระองค์

(กาญจนา ศรีปรางค์, ผู้ให้สัมภาษณ์, 4 มกราคม 2556)

ดังนั้น คริสเตียนจึงเชื่อว่าความรอดจึงไม่ใช่รางวัลตอบแทนการทำความดี แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์โดยไม่คิดมูลค่า เพียงแต่มนุษย์ต้องเชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ ซึ่งสอดคล้องกับพระธรรมโรม บทที่ 3 ข้อที่ 24 ที่กล่าวไว้ว่า “แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็น ผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว”

...ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอธิษฐานเมื่อเขาปรารถนาจะติดต่อกับพระเจ้า นมัสการ พระองค์ สรรเสริญพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ สรรภาพความบาปต่อพระองค์ และ ทูลขอลสิ่งต่าง ๆ การที่คริสเตียนอธิษฐานเพราะรู้ว่าพระเจ้าเป็นบอเกิดแห่งสิ่งดีทั้งหมด พระองค์ควบคุมเหตุการณ์ทุกอย่าง และประกอบด้วยฤทธานุภาพสูงสุด การอธิษฐาน เป็นการยอมรับในความอ่อนแอของตนเอง และยอมรับว่าตนเองไม่สามารถทำห สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นได้ แต่รู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำได้ จึงอธิษฐานพึ่งพระเจ้า

(จุฬาลักษณ์ เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2556)

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้คริสเตียนอธิษฐานด้วยจิตใจที่ถ่อมและยอมรับความ อ่อนแอของตน ดังที่พระเยซูตรัสไว้ในพระธรรมลูกา บทที่ 18 ข้อที่ 10-14 ว่า "มีสองคนขึ้นไป อธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสีและคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี คนฟาริสีนั้นยืน นี้ในใจของตน อธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์โมทนาขอบพระคุณของพระองค์ ที่ข้า พระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ซึ่งเป็นคนโลภ คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บ ภาษีคนนี้ ในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ข้า พระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย' ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตอกของ ตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด' เรียบอกท่าน ทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม มิใช่อีกคนหนึ่งนั้นเพราะว่า ทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น" นอกจากนี้ พระ เจ้ายังทรงมีพระประสงค์ให้คริสเตียนวางใจในพระเจ้า มิใช่วางใจในความรู้ความสามารถของตน ดังที่พระธรรมสุภาสิต บทที่ 3 ข้อที่ 5-6 กล่าวไว้ว่า "จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และ อย่าพึ่งพาความรู้ของตนเอง จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรง กระทำให้อะไรของเจ้าราบรื่น" ดังนั้น เมื่อคริสเตียนสำนึกถึงการไม่มีความสามารถ และความไม่ สมบูรณ์ของตนเอง และตระหนักว่าพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถกระทำการสิ่งซึ่งมนุษย์ทำไม่ได้ ก็ จะอธิษฐานด้วยท่าทีที่ถูกต้อง ซึ่งอยู่ในฐานะของผู้ต่ำต้อยขอร้องต่อหน้าผู้ที่เหนือกว่า คริสเตียนจึง ไม่มีสิทธิ์จะบีบบังคับพระเจ้าให้ทำตามที่ตนเองพอใจ (ดอน เฟลมมิง, 2534, หน้า 616)

...คริสเตียนเชื่อว่าชีวิตของตนเองเป็นของพระเจ้า เพราะพระเจ้าได้ทรงซื้อชีวิตของคริสเตียนจากความบาปด้วยชีวิตของพระองค์เอง คริสเตียนจึงยินดีอุทิศตนเองเพื่อพระเจ้า ซึ่งการอุทิศตนดังกล่าว อาจจะต้องออกผ่านการดำเนินชีวิตประจำวันด้วยความดีงาม การทำอาชีพการงานด้วยความตั้งใจ การมีส่วนร่วมในงานของคริสตจักร การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ การสำแดงลักษณะชีวิตที่ดี

(จุฬาลักษณ์ เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2556)

ดังที่พระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 6 ข้อที่ 19-20 กล่าวไว้ว่า “ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด”

...ในชีวิตหลังความตายของคริสเตียนนั้น พระเจ้าจะให้บำเหน็จแก่คริสเตียน บำเหน็จดังกล่าวไม่ใช่ความรอด เพราะความรอดเป็นสิ่งที่คริสเตียนทุกคนได้รับอยู่แล้ว แต่บำเหน็จเป็นสิทธิพิเศษบางอย่างบนสวรรค์ ซึ่งพระคัมภีร์ก็ไม่ได้บอกแน่ชัดว่าคืออะไร โดยพระเจ้าจะประทานบำเหน็จให้เมื่อคริสเตียนเข้าสู่สวรรค์แล้ว ซึ่งคริสเตียนแต่ละคนจะได้รับไม่เท่ากัน ส่วนการที่พระเจ้าจะประทานบำเหน็จให้มากหรือน้อยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับระดับของการอุทิศตัวของแต่ละคนในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ หากคริสเตียนคนใดดำเนินชีวิตเพื่อตัวเอง และไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อพระองค์ จะไม่ได้รับบำเหน็จเลย

(จุฬาลักษณ์ เกล็ดจีน, ผู้ให้สัมภาษณ์, 8 มกราคม 2556)

ดังที่พระธรรมมัทธิว บทที่ 16 ข้อที่ 27 กล่าวไว้ว่า “เหตุว่า เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้น จะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน” และพระธรรม 2 โครินธ์ บทที่ 5 ข้อที่ 10 กล่าวว่า “เพราะว่า จำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้อันแล้วแต่จะดีหรือชั่ว” ด้วยความเชื่อดังกล่าวนี้เอง ศาสนาคริสต์จึงได้ถูกเผยแพร่ไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ผ่านกลุ่มมิชชันนารีที่ยินดีอุทิศชีวิตของตนเองให้แก่พระเจ้า

ดอน เฟลมมิง (2534, หน้า 232-233) ก็ได้กล่าวเกี่ยวกับบำเหน็จไว้ในทำนองเดียวกันว่า บำเหน็จเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่คริสเตียนเพื่อตอบแทนความขยันหมั่นเพียร และความ

ชื่อเสียงในการอุทิศตนเองเพื่อพระเจ้า คริสเตียนบางคนอาจจะรอดจากนรก ได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ แต่อาจจะขาดบำเหน็จ เพราะขณะที่มีชีวิตอยู่ไม่ได้ใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้าเลย ซึ่งแม้จะได้รับความรอด แต่ก็เหมือนคนที่รอดจากไฟ หมายความว่า ไม่มีอะไรติดตัว ไม่มีบำเหน็จ มีแต่ความละเอียดต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ดังที่พระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 3 ข้อที่ 13-15 กล่าวไว้ว่า "การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะวันเวลาจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ"

องค์ประกอบทางดนตรีของบทเพลงนมัสการ

ลักษณะทางดนตรีโดยทั่วไปของบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์นั้น พบว่าทุกบทเพลงเป็นบทเพลงในบันไดเสียงเมเจอร์ นอกจากนี้ ยังเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ที่มีระดับเสียงใกล้เคียงกันอีกด้วย ซึ่งได้แก่ A เมเจอร์, B เมเจอร์, C เมเจอร์ และ D เมเจอร์ อัตราความเร็วของบทเพลงอยู่ระหว่าง 54 จังหวะเคาะต่อนาที ถึง 138 จังหวะเคาะต่อนาที บทเพลงนมัสการ 5 บทเพลงจากทั้งหมด 7 บทเพลง ได้แก่ Get Up, Healer, Salvation Is Here, Still และ The Time Has Come อยู่ในอัตราจังหวะสี่ธรรมดา ใช้เครื่องหมายประจำจังหวะ 4/4 ส่วนอีก 2 บทเพลง ได้แก่ Beautiful Saviour และ You Are อยู่ในอัตราจังหวะสองผสม ใช้เครื่องหมายประจำจังหวะ 6/8

...บทเพลงนมัสการสมัยใหม่นิยมอัตราจังหวะสี่ธรรมดาและอัตราจังหวะสองผสมมากกว่าอัตราจังหวะแบบอื่น

(อริวัฒน์ ที่จำปา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2555)

ชนิดของท่อนเพลงที่พบในบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ มีทั้งหมด 5 ชนิด ได้แก่ Verse, Pre-Chorus, Chorus, Bridge และ Outro ซึ่งบทเพลงที่ใช้ชนิดของท่อนเพลงครบทั้ง 5 ชนิด มีด้วยกัน 3 บทเพลง ได้แก่ Beautiful Saviour, Healer และ The Time Has Come ส่วน Get Up ใช้ชนิดของท่อนเพลง 4 ชนิด และอีก 3 บทเพลง ได้แก่ Salvation Is Here, Still และ You Are ใช้ชนิดของท่อนเพลงที่แตกต่างกัน จำนวน 3 ชนิด

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์จะมีชนิดของท่อนเพลงที่หลากหลาย แต่ชนิดของท่อนเพลงที่พบในทุกบทเพลง จนอาจเรียกได้ว่าเป็นท่อนเพลงชนิดหลักที่ทุกบทเพลงต้องมี ก็คือ Verse และ Chorus

โครงสร้างของบทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์ ส่วนมากประกอบด้วยท่อนเพลงจำนวน 10 ท่อน ซึ่งบทเพลงดังกล่าว ได้แก่ Beautiful Saviour, Get Up, Healer และ Salvation Is Here ส่วนบทเพลง Still และ The Time Has Come ประกอบด้วยท่อนเพลงจำนวน 11 ท่อน และ You Are ประกอบด้วยท่อนเพลง 8 ท่อน

ด้านแผนผังโครงสร้างบทเพลงนั้น บทเพลงที่มีแผนผังโครงสร้างบทเพลงเหมือนกัน ได้แก่ Beautiful Saviour และ Healer ซึ่งนอกจากสองบทเพลงนี้แล้ว บทเพลงนมัสการอื่น ๆ มีแผนผังโครงสร้างบทเพลงแตกต่างกันทั้งหมด

บทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์จัดได้ว่าเป็นบทเพลงนมัสการสมัยใหม่ จึงมีความแตกต่างจากบทเพลงนมัสการสมัยเก่าในเรื่องโครงสร้าง

...บทเพลงนมัสการสมัยเก่าโดยมากมักจะมีท่อนเพลงเพียงแค่ชนิดเดียวหรือสองชนิดเท่านั้น หากบทเพลงใดมีท่อนเพลงชนิดเดียว ก็จะเป็นการร้องซ้ำด้วยทำนองเดิม แต่เปลี่ยนเนื้อเพลงในแต่ละรอบ ส่วนบทเพลงนมัสการสมัยเก่าเพลงใดที่มีท่อนเพลงสองชนิด จะเป็นการร้องท่อนเพลงธรรมดา สลับกับท่อนร้องรับ ซึ่งท่อนธรรมดาคะใช้ทำนองเดิม แต่เปลี่ยนเนื้อเพลงในแต่ละรอบ แต่ท่อนร้องรับจะร้องด้วยทำนองและเนื้อเพลงเดิมเหมือนกันทุกรอบ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ค่อนข้างแน่นอนตายตัว

(อิริวัฒน์ ที่จำปา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2555)

โครงสร้างของบทเพลงนมัสการสมัยใหม่มีโครงสร้างของบทเพลงเหมือนกับโครงสร้างของบทเพลงสมัยนิยม กล่าวคือ บทเพลงนมัสการสมัยใหม่มีการใช้ชนิดของท่อนเพลงที่หลากหลาย และเรียงลำดับท่อนเพลงในลำดับที่แตกต่างกันในแต่ละบทเพลงเช่นเดียวกับบทเพลงสมัยนิยม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Jeremy Steinkoler (n.d.) ที่ได้กล่าวถึงโครงสร้างของบทเพลงสมัยนิยมไว้ว่า โครงสร้างของบทเพลงสมัยนิยมนั้น ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว ความเป็นไปได้ในโครงสร้างบทเพลงสามารถมีได้อย่างไม่จำกัด บทเพลงแต่ละบทเพลงอาจมีการผสมผสานของท่อนเพลงประเภทต่าง ๆ ไม่ครบถ้วนทุกประเภท และยังสามารถเรียงลำดับท่อนเพลงในลำดับที่แตกต่างกัน

ด้านช่วงเสียงของบทเพลง บทเพลงนมัสการที่นำมาทำการวิเคราะห์มีโน้ตระดับเสียงต่ำสุด คือ โน้ต A บนเส้นน้อยด้านล่างเส้นที่ 2 ของกุญแจประจำหลักเสียงซอล ซึ่งโน้ตระดับเสียงต่ำสุดดังกล่าวพบในบทเพลง Beautiful Saviour และ You Are ส่วนโน้ตระดับเสียงสูงสุด คือ

โน้ต F# บนเส้นบรรทัดเส้นที่ 5 ของกุญแจประจำหลักเสียงซอล ซึ่งโน้ตระดับเสียงสูงสุดดังกล่าว พบในบทเพลง Salvation Is Here และ The Time Has Come

สำหรับระยะของเสียงนั้น จากการวิเคราะห์พบว่าบทเพลงนมัสการส่วนใหญ่มีระยะเสียง เป็นคู่ 10 ไมเนอร์ ซึ่งได้แก่บทเพลง Get Up, Healer และ Salvation Is Here บทเพลงที่มีระยะเสียงกว้างที่สุด คือ คู่ 12 เพอร์เฟค ได้แก่ Beautiful Saviour และบทเพลงที่มีระยะเสียงแคบที่สุด คือ คู่ 8 เพอร์เฟค ได้แก่ Still และ You Are ส่วน The Time Has Come มีระยะเสียงเป็นคู่ 9 เมเจอร์

การเคลื่อนที่ของทำนอง พบการเคลื่อนที่ทั้ง 3 รูปแบบ ดังที่ สมชาย รัศมี (2536, หน้า 19) ได้กล่าวถึงการเคลื่อนที่ของทำนองไว้ว่า การดำเนินทำนองสามารถทำได้ใน 3 รูปแบบ ได้แก่ ทำนองดำเนินไปตามลำดับขั้นที่สูงขึ้นไปหรือต่ำลงมา ทำนองดำเนินไปในระยะข้ามขั้น และ ทำนองดำเนินไปในระดับเสียงเดียวกัน ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่าบทเพลงนมัสการส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบตามขั้นมากที่สุด บทเพลงดังกล่าวได้แก่ Beautiful Saviour, Healer, Salvation Is Here, The Time Has Come และ You Are ส่วนบทเพลง Get Up ใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบข้ามเสียงมากที่สุด และบทเพลง Still ใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบข้ามขั้นมากที่สุด

สาเหตุที่บทเพลงนมัสการส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบตามขั้นมากที่สุด เป็นเพราะว่าบทเพลงนมัสการเป็นบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อใช้ร้องในการประชุมนมัสการของคริสตจักร ซึ่งหากใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบข้ามขั้นซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองที่ร้องยากกว่าแบบตามขั้นเป็นจำนวนมาก อาจจะทำให้คริสเตียนที่มีทักษะด้านการร้องเพลงไม่สูง เกิดความยากลำบากในการร้อง จนอาจจะกลายเป็นความเบื่อหน่ายในการร้องบทเพลงนมัสการ ส่วนรูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบข้ามเสียง แม้จะเป็นรูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองที่ร้องง่ายที่สุด แต่หากใช้เป็นจำนวนมาก ก็อาจจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้เช่นเดียวกัน เนื่องจากความซ้ำซากของโน้ตในทำนอง ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ผู้ประพันธ์บทเพลงนมัสการจึงเลือกใช้รูปแบบการเคลื่อนที่ของทำนองแบบตามขั้นมากกว่าการเคลื่อนที่แบบอื่น ๆ

กระสวนจังหวะที่พบในบทเพลงนมัสการมีรูปแบบที่หลากหลายมาก โดยแต่ละท่อนเพลงของแต่ละบทเพลงมีการใช้รูปแบบกระสวนจังหวะที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นรูปแบบของท่อนเพลงนั้น ๆ ซึ่งแทบจะไม่ซ้ำกับรูปแบบกระสวนจังหวะของท่อนเพลงอื่น ๆ ในบทเพลงเดียวกัน โดยบทเพลงนมัสการที่มีการใช้รูปแบบกระสวนจังหวะมากที่สุด คือ 17 รูปแบบ ได้แก่ Beautiful

Saviour และ You Are บทเพลงนมัสการที่มีการใช้รูปแบบกระสวนจังหวัดน้อยที่สุด คือ 7 รูปแบบ ได้แก่ Still ส่วนบทเพลง Salvation Is Here และ The Time Has Come ใช้รูปแบบกระสวนจังหวัด 14 รูปแบบ บทเพลง Get Up และ Healer ใช้รูปแบบกระสวนจังหวัด 13 รูปแบบ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาพัฒนาการของบทเพลงนมัสการจากอดีตจนถึงปัจจุบัน
2. ควรมีการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบบทเพลงนมัสการสมัยใหม่กับบทเพลงนมัสการสมัยเก่า

